

Zofia Wilk

KILKA REFLEKSJI NA TEMAT SZKOLENIA POLSKICH NAUCZYCIELI W KARLSKRONIE

Polski system oświaty zapewnia każdemu dziecku nie tylko możliwość zdobywania wiedzy, ale też stwarza warunki do pracy w poczuciu bezpieczeństwa. Władze miasta Gdyni przykładają dużą wagę do tego, aby uczniowie poznawali sposoby radzenia sobie w trudnych sytuacjach i wykorzystywali nabytą wiedzę w praktyce. Wychodząc naprzeciw zapotrzebowaniu miasta na wykwalifikowaną kadrę w tym zakresie, w grudniu 2002 roku zorganizowano szkolenie w porozumieniu z Komendą Główną Państwowej Straży Pożarnej. Kurs został przeprowadzony w Gdyni przez członków Szwedzkiego Związku Obrony Cywilnej. Christer i Siv Cervallius zaprezentowali programy dotyczące bezpieczeństwa:

- **„Kicia i Rufi”** – zapobieganie nieszczęśliwym wypadkom w domu
- **„Odnaleźć Zgubka”** – postępowanie w razie zaginięcia

Programy te są z powodzeniem wdrażane w Szwecji i przyczyniają się do wzrostu świadomości tamtejszych dzieci.

Władze naszego miasta, doceniając rolę szwedzkich programów profilaktycznych, zaproponowały zorganizowanie w Karlskronie kursu dla polskich nauczycieli, w czasie którego poznaliby oni w praktyce sposoby realizacji programów na szwedzkim gruncie.

Do wyjazdu zakwalifikowano 25 polskich nauczycieli nauczania zintegrowanego uczestniczących w I etapie kursu, który odbył się w Gdyni. W dniach 12 - 15 marca br. wspomniana grupa nauczycieli, przebywała w Karlskronie. Będąc członkiem grupy wyjazdowej, miałam możliwość poznania nie tylko wspomnianych programów, ale również obserwowania, w jaki sposób są one realizowane przez szwedzkich nauczycieli.

13 marca 2003 r. w centrum dowodzenia w Allatorp odbyło się spotkanie z przewodniczącym Związku Obrony Cywilnej z Blekinge. Pan Claes Wiberg podsumował kilkuletnie doświadczenia związane z wprowadzaniem programów „Kicia i Rufi” oraz „Odnaleźć Zgubka” w szwedzkich szkołach. Podkreślił, że aby zapewnić dziecku poczucie bezpieczeństwa, nie wystarczy tylko o tym mówić. Należy przede wszystkim wskazywać konkretne sposoby rozwiązania problemów i kształcić w tym zakresie nauczycieli.

Po spotkaniu rozpoczęła się pierwsza część kursu dotycząca zapobiegania nieszczęśliwym wypadkom w domu. W trakcie jego trwania mieliśmy szansę zapoznać

się z materiałami szkoleniowymi. Ten etap spotkania zakończył się egzaminem sprawdzającym stopień opanowania przekazanej wiedzy.

Drugi dzień szkolenia rozpoczął się spotkaniem z nauczycielami i uczniami szwedzkiej szkoły, która od lat realizuje programy bezpieczeństwa prezentowane nam wcześniej w Gdyni. Dyrektor szkoły opowiadała również o szwedzkim systemie oświaty. Miałyśmy możliwość uczestniczenia w zajęciach, obserwowania, w jaki sposób funkcjonuje typowa szwedzka placówka. Dyrektor szkoły i nauczyciele, z którymi rozmawialiśmy, bardzo wysoko oceniają realizowane programy profilaktyczne.

Bardzo interesował mnie sposób aklimatyzacji dzieci niepełnosprawnych w szkole, udzielania im wsparcia i włączania w program profilaktyczny. Jestem nauczycielem w klasie integracyjnej i z tego względu problematyka ta jest mi szczególnie bliska. Zwiedzając szkołę zauważyłam, że obok sal dydaktycznych znajdują się wydzielone pomieszczenia rewalidacyjne wyposażone w nowoczesny sprzęt dostosowany do charakteru i specyficznych potrzeb oraz możliwości niepełnosprawnego ucznia. Zauważyłam wiele urządzeń stymulujących wszystkie podstawowe zmysły.

Według mojej oceny, nasz system wspierania dziecka niepełnosprawnego i wspomaganie go nie odbiega od norm szwedzkich. Zarówno w Polsce jak i Szwecji w klasach integracyjnych pracuje dwóch nauczycieli, dzieci niepełnosprawne przebywają razem ze swoimi zdrowymi rówieśnikami, są przez nie akceptowane i tworzą spójny zespół klasowy.

W południe rozpoczęliśmy kolejną część szkolenia, tym razem poświęconą tematyce postępowania w razie zaginięcia. Ten etap kursu odbył się na terenie Wämöparken i miał formę ćwiczeń praktycznych. Wraz z grupą polskich nauczycieli przebyłam ścieżkę edukacyjną, na której zostałam zapoznana z kolejnymi czynnościami, jakie powinno wykonać zagubione dziecko, aby ułatwić ekipom poszukiwawczym odnalezienie go.

Praktyczna część szkolenia była dla mnie najbardziej cenna, gdyż zastosowanie w praktyce poznanej teorii dało mi lepszy pogląd na to, w jaki sposób można wykorzystać otrzymane materiały.

Nadmienić należy, że nasza wizyta zauważona została przez lokalną prasę. W trakcie pokonywania ścieżki edukacyjnej szwedzki reporter przeprowadził z nami rozmowę, w trakcie której pytał o nasze spostrzeżenia dotyczące programów bezpieczeństwa oraz o wrażenia z pobytu w Blekinge. Wywiad opatrzony zdjęciem grupy ukazał się w *Blekinge Läns Tidning*.

Nad sprawnym przepływem informacji kierowanych do nas przez szwedzkich szkoleniowców czuwała przez cały czas naszego pobytu pani Magdalena Kurczewska -Svensson – konsul honorowy Polski w Szwecji. Nie tylko tłumaczyła nasze pytania i odpowiedzi rozmówców, ale była wspaniałym przewodnikiem po Karlskronie i okolicach. Pani konsul w sposób niezwykle barwny ukazała nam tradycje i codzienne życie Szwedów.

Wyjazd ten był dla mnie cennym doświadczeniem. Jestem bardzo zadowolona z poczynionych obserwacji dotyczących sposobu podchodzenia krajów Unii Europejskiej do zagadnień związanych z profilaktyką i rozwiązywaniem problemów dzieci niepełnosprawnych, w szczególności ich uczestnictwem w życiu szkolnym.

Zofia Wilk – SSP nr 13 w Gdyni